

Bemutatók civil szervezeteink

A NyME Erdőmérnöki Kara Erdővagyon Gazdálkodási Intézete folytatta hagyományait, mely szerint a végzős erdőmérnök-hallgatókat a meghívott erdészeti civil szervezetek képviselői tájékoztatták tevékenységükről.

2010. április 13-án három szervezet, úgymint az Országos Erdészeti Egyesület (OEE), a Fagazdasági Országos Szakmai Szövetség (FAGOSZ) és a Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetsége (MEGOSZ) vezető tisztviselői tartottak tájékoztatót. *Prof. dr. Lett Béla* intézetigazgató egyetemi tanár köszöntötte a megjelenteket.

Elsőként Ormos Balázs az OEE főtitkára szólt a hallgatókhoz, aki az Egyesület 2010. évi, a Küldöttközgyűlés által elfogadott programról tartott tájékoztatót. A prog-

ram hozzáférhető a www.oee.hu honlapon. A főtitkár beszélt az OEE értékeiről, az Erdészeti Lapokról, annak digitális hozzáférhetőségéről, a honlapokról valamint a Wágner Károly Szakkönyvtárról. Kiemelte, hogy az Erdőmérnöki Kar és az OEE története számos ponton találkozik.

Horváth Ferenc, a FAGOSZ elnöke is a tagságuk faipari és erdészeti vállalkozásainak közös érdekeiről beszélt. Kiemelte az érdekvédelem területét és kezdeményezéseiket, utalva az ötéves szünetlen erdőmérnökképzés visszaállítására. Hasonlóan értékelt, az új erdőtervény összeállításában betöltött szerepet. Fontosnak tartják a kis fűtőműveket, melyekben energetikai célra hasznosulhat a faanyag.

Dr. Sárvári János, a MEGOSZ ügyvezető elnöke a magánerdő-gazdálkodás

kiépüléséről és annak támogatásáról beszélt. Már közel ötszáz ezer embert érint a magánerdő. Az EU támogatási források részletes ismertetésével igyekezett szemléltetni azt, hogy a magán erdőgazdálkodással és hozamaival a jövőben is komolyan kell számolni. A klímaváltozásra fel kell készülni a magán erdő-gazdálkodónak is, például a CO₂ kvótából befolyó pénzügyi források egy részének erdőtelepítésre történő felhasználásával.

A hallgatói kérdések zömmel a magán erdő-gazdálkodást érintették. E témában, a teszttüzem hálózatból szerzett adatok értékelésének eredményeiről tartott tájékoztatót *dr. Schiberna Endre*, az intézet docense.

Ormos Balázs

Harkai Lajos (1930–2010)

1930-ban született Nagykőrösön, középiskolai tanulmányait is ebben a városban végezte, majd 1954-ben szerzett erdőmérnöki oklevelet a soproni Erdőmérnöki Főiskolán. Az egyetem befejezését követően 1954-től a káldi, majd sárvári erdészetknél indult a pályán.

1957-től 1989-ig, nyugdíjba vonulásáig, dolgozott az ERTI-ben. Kopecky Ferencsel együtt alapították a kísérleti állomást és kezdték meg a kutató, fejlesztő, kísérletező munkát. Kezdetben nyárnemesítéssel foglalkozott, majd részt vett az első nyár kísérleti ültetvények, gyűjtemények ún. Populétumok telepítésében és első értékelésében. Érdeklődése később a tölgyek felé fordult, és vált a hazai tölgy nemesítési kutatás egyik elindítójává. Elkészítette azoknak a – magtermelő állományok kijelölése, felvétele alapján kiválasztott – törzsfáknak az oltványait, amelyekből aztán az ország első gödöllői kísérleti magtermelő ültetvénye létesült. A ma már termőre fordult első üzemi „ormásági” kocsányos tölgy magtermesztő ültetvény tervének elkészítője, majd pedig kivitelezésének irányítója is ő volt. Kutatási tevékenységében újabb fajfajváltás következett. Az egzóta fenyők állományszerkezeti és fatermési vizsgálataihoz kapcsolódva elkészítette a fatermelési szempontból jelentős duglász és simafenyő fatermési tábláit, egyúttal meghatározva termőhelyi igényeiket. Sokáig irányította az egzóták honosításával kapcsolatos kutatásokat. A lucfenyő nemesítési téma keretében törzsfákat választott ki és ezekből magtermesztő ültetvényeket létesített (Cikota, Zalaerdőd, Recsk), va-

lamint részt vett a fenyő kísérleti kertek, a Pinétumok kialakításában. Az erdőfelújítási és telepítési iránytechnológiák vizsgálata keretében kidolgozta a fenyvesek felújítási és telepítési iránytechnológiáit és közreműködött azok bevezetésében. Segítette az ERTI lazítószármag mélyművelő gyakorlati bevezetését. Részt vett a papírnár kitermelések nyomán keletkezett vágásterületek új technológiával történő újraerdősítésének kidolgozásában.

Szerteágazó érdeklődését és szorgalmát sok gyakorlati eredmény és kísérlet igazolja vissza. Kutatómunkájának eredményeiről mintegy 20 publikációban és jelentésekben számolt be, társszerzője volt „A magyar nyár-fatermesztés”, „A tölgyek” és az „Erdészeti növény nemesítés” című szakkönyveknek.

Munkájának elismeréseként az „Erdészeti Kiváló Dolgozója” és a „Munkaéremrend bronz fokozata” kitüntetésben részesült.

Március 13-án helyezték végső nyugalomra a celldömölki temetőben.

Nyugodjék békében.

Sáfrány Géza (1928–2010)

Nagy részvétel kísértük utolsó útjára Sáfrány Géza erdész-technikust 2010. március 5-én a nagyvisnyói temetőben.

Hosszú és küzdelmes élete volt. Az erdészpálya minden lépcsőfokát megjárta.

Kezdte 1940-ben Nagyvisnyón a Pallavicini őrgrof erdőbirtokán mint erdészgyakornok, Nagy Imre körerdész szigorú főnöksége alatt. Közben elvégezte a polgári négy osztályát, hogy erdész lehessen. Volt rakodókezelő, erdész, hosszabb ideig dolgozott az erdőhivatalban adminisztratív munkakör-

ben. Az erdészeti technikum elvégzése után több éven át az Erdőgazdaság erdészeti szakképzettséggel rendelkező számviteli felügyelőjeként dolgozott. 1980-tól nyugdíjba vonulásáig a Szilvásvárad Erdészeti Halászmestereként a pisztrángtenyésztést vezette, ez idő alatt a Szalajka-völgy gazdája és a vadászház gondnoka is volt. Munkáját a tettrekészség, határozottság és a fegyelmezett-ség jellemezte.

Erdészeti életpályáját kiegészítette a vadászat. Még nem volt 16 éves, amikor Pallavicini őrgroffal meglövötte az általa megfigyelt kapitális szarvasbikát. A vadászatot nyugdíjas éveiben is folytatta. Tagja volt a Bükk Erdészeti Vadászárságának és hivatásos vadásza a Nádler Herbert Vadászárságnak. Csak halála előtt egy évvel, betegsége miatt akasztotta szegre a puskáját.

Erdészeti munkáját több erdőgazdasági és miniszteri kitüntetéssel ismerték el, vadászati tevékenységét 2006-ban a Hubertus kereszt arany fokozatával jutalmazták.

A vad jó megítélése mellett kitűnő lövő is volt. Közvetlen egyénisége és vadászati szaktudása révén számos helyre hívták meg vadászatra.

A szilvásváradai évek alatt a szolgálat mellett a vadászat volt az, ami összekötött bennünket és barátságunkat megalapozta. A napi teendők után gyakran jártuk a Bükköt, ő általában cserkészett, én pedig magaslesen vártam a vadat. Nyugdíjas éveinkben gyakran elevenítettük fel közös vadászataink szép emlékeit. Találkozásaink során a második mondat már a vadászattal folytatódott.

Kedves Géza Barátom!

Megköszönöm Neked a 8 éves hűséges szolgálatot és köszönöm a 30 éves, síríg tartott barátságot.

Búcsúzom Tőled a Szilvásvárad Erdészeti egykori nagy családjának még élő munkatársai és fizikai dolgozói nevében is.

Isten Veled! Nyugodjál békében!

Leic József